

Χαίρε χαίρε...σέ κυττάζει κι'ένας Ίσκιος Βασιληᾶ.
μὲ χιονάτη φουστανέλα.

Χαίρε χαίρε,Ρήγα Βίκτωρ,καὶ σοῦ πρέπει νὰ χαρῆς,
γιατὶ Στέμμα τιμημένο τιμημένους τὸ φορεῖς,
καὶ τοὺς βράχους τοὺς δικούς μας καὶ τοὺς κάμπους χθές ἀκόμα.
Γαριβαλδινῆς πορφύρας τοὺς πορφύρωσε τὸ χρώμα.
Ζητ'ὁ Δῆμος ἀλαλάζει,καὶ μ'ἀγριελῆς κλαδί
τῆς πανώρας Μαργαρίτας στεφανώνει τὸ παιδί.

Προσφώνησις τοῦ Φασουλῆ πρὸς Ἀνακτα Δημοφιλεῖ.

Φ.— Νὰ κι'ὁ Βίκτωρ,μπεχλιβάνη...
ἔρχεται σὲ'λίγο,φθάνει
'στους Ρωμῆους τοὺς εὐτυχεῖς,
καὶ θὰ τὴν ὑποδοχῆς
ἀληθῶς ἀπαρμιλλίου
κι'ἀνταξίας ἔθνους φίλου.

Ἔρχεται κι'ὁ Βίκτωρ πλεόν
εἰς τὴν γῆν τῶν ἀγελαιῶν.
Εἶναι λένε καὶ κοινὸς
κι'ἀκονίζεται παντὸς
ἡ ρητορευμένη γλώσσα.

Καὶ σύ,ποῦχεις μούτρο χοίρου,
τρέξε μᾶθ'ἐκ τοῦ προχείρου
Ἰταλιάνικα κκαμπόσα.

Ἔρχεται μὲ τὸν Τιτόν,
τὸν σιγῆρο Μιραμπέλλο,
καὶ τὸν Πρέσβυ τὸν Μπολλάττι.

Καὶ μαζὶ σου,βρὶ κωθῶνι,
μὲ καντάδα τώρα θέλω
νὰ τοῦ κάνω'στὸ Παλλάτι.

Τι μεγάλαι συγκινήσεις !...κι'ἐγώ,κάρα ψευραλέα,
τὸν ἑτοίμασα τὸν λόγο,ποῦ θὰ πῶ'στὸν Βασιλέα,
κι'ἄκου τον μετ'εὐλαθείας καὶ βαθείας σιωπῆς
νὰ τὸν κρίγῃσ ὅπως πρέπει καὶ τὴν γνώμη σου νὰ πῆς.

Πρόσεξε λοιπὸν,σκαρτάδε,
καὶ θὰ πῶ'στὸν Ρήγα τάδε :

Χαίρε,Βίκτωρ,μπενδενούτο
'στὸν Ρωμῶν τὸ κράτος τοῦτο.
Μπενδενούτο,μασετά,
τί μᾶς κάνεις ; κόμει στά ;

Σάλβι,Σάλβι,φίλε Ρέ,
ἔλοι τώρα συγκινούνται,
καὶ μεγάλαι συμφοραὶ
τῶν Ἑλλήνων λησιμονούνται.

Σάλβι,Σάλβι,Ρέ ντ'Ἰτάλια...
κίττα μ'ἔλας καὶ τὰ χέλινα
πῶς ὑποδοχὴ μεγάλη
νὰ φατοιάμ εἰ Ρεάλι.

Μπενδενούτο,Μπενδενούτο
'στὸν Ρωμῶν τὸ κράτος τοῦτο,
ποῦ βεβαίως θὰ γνωρίζῃς τί σημαίνει,τὶ βεβύνη
κι'ἐν πολέμῳ κι'ἐν εἰρήνῃ.

Κάθε πέρα λησιμονεῖ
τοῦ μεγάλου τοῦ καίμου
καὶ τὸ τρύπη τοῦ παπούτσι.

Καὶ θερμῶς σὲ προσφωνεῖ
διὰ στόματος ἑμοῦ
μὲ τοὺς στίχους τοῦ Καρνούτσου.

Ντίο τί σάλβι,ὁ κάρα Ἰσόνιχα,
νὸστρο ἀμόρε ἔ νόστρο τζόγικα
μπακίνα Κρότος ντὶ Σαβόγια,
ντίο τί σάλβι ! ἔ σάλβι ἰ Ρέ !

Ἐέρω,Βασιληᾶ,πῶς ξέρεις τί σημαίνουν τοῦτ'οἱ στίχοι
κι'εἶναι περιττὴ γὰρ ἄνε πᾶσα τοῦτων ἑρμηνεία...
'στὰς κλεινὰς ἰσοτεφάνους ἀνηγοῦν παιδιῶν ἤχοι,
κι'ἔλοι τρέχουν νὰ σέ'δοῦνε κι'ἄδεισαν τὰ καρφενετα.

Καταβρέχτηκαν οἱ δρόμοι,
βρώμας ἴχνος πουδενά...
ἔχετε καὶ οὐτ'οἱ Ρώμη
αὐτοκίνητα τρανά ;

Ἀπὸ φάσματ'ἀναρχίας ἔδω πέρα μὴ φοβάσαι
κι'ἴσχυος καθ'ἕλα νάσαι.

Ἀναρχίας δὲν φερνόνου μὲς'οἱσθὶς δόξης τὴν φωλιά,
τοῦτο τοῦ τὸ βεβαίονω,
ταῦτοκίνητα καὶ μόνο
νὰ προσέγῃς,Βασιληᾶ.

Κίτταζε...τὰ χρώματά μας
κκαμπτίλουν ἐνωμένα...
μόνο ταῦτοκίνητά μας
νὰ προσέγῃς σὸν κι'ἔμένα.

Ἔγω πάθι τέτοιο τρώμο,
μ'ἔχει κκαίσει τέτοια φρικτ,
ποῦ προτοῦ νὰ ἔγω'στὸ δρόμο
σέπτομαι γὰρ διαθῆκτ.

Καλῶς ἦλθες,Βασιληᾶ...μπενδενούτο σκούζου ἔλοι
μὲς'οἱσθὶς Λαύρας τὴ γιορτὴ τὴ μεγάλη μας τὴ Σχόλη.
Δὲν'ἔχκασαμε κι'ἔφτος
τοὺς ἀρηθρίλους χρόνους,
μὰ κι'ἐγὼ κι'ὁ Περικλέτος
'στεφικώσαμε προγόνους.

Ἐβρουκλάκασαν ξανά
τόσα κλέη μας τρανά,
τόσοι πρόγονοι μεγάλοι,
κι'ἔτρομάκαμε τοὺς Αἰμούς,
κι'ἔφρονάκαμε καὶ πάλι :
λαμπορέμους,λαμπορέμους.

Ἐβρίσαμε γένναιοφόρους
τοὺς Ρωμούους καὶ τοὺς Βλάχους,

θυμηθήκαμε συγχρόνως
και τους Μαραθονομάχους.

Δὲν ἔσχάσαμε κ' ἔκεινον τὸν ἀρχαῖον Ἀχιλλέα,
κ' ἀπὸ τὸν Κολοκοτρώνη
ἐναβγάλαμε τὴν σκόνη,
ποῦ σκεπάζει τὸ ἐλλογό του και τὴν περικεφαλαία.

Ἄν' ῥωτῆς και γὰρ τοὺς ἄλλους
τοὺς μικροὺς και τοὺς μεγάλους,
δὲν φανήκαμε γὰρ στήνεις και γὰρ λόγους ἀδρανεῖς,
κ' ἔτσι παραπονεμένοι δὲν ἀπέμεινε κανεῖς.

Ἄνοιξες Πανθόου πύλη
κ' ἠφιθύρισαν τὰ χεῖλη:
Θεὸς ἄσχαρίστους τοὺς προγόνους,
και σὲ πρὸς μνημάτα
πάθαμε κωλικοπόνους
και κρουλογήματα.

Κύττα πυρετοὺς ἐλώδεις, κύττα πατριωτικοὺς,
ἀληθῆς ἐπικινδύνους, μὰ και μασηματικούς.

Γὰρ τοὺς πρώτους ἡ κινήση
λένε τώρα πῶς θὰ γίνη
μονοπώλιον τοῦ κράτους,
ποῦ γιατρῆται κ' ἀνάτους.

Ἄλλὰ πῶς θὰ θεραπεύσουν τοὺς δευτέρους πυρετοὺς;
τὸ μωλό μας σταματῆ,
και καθένας ἑρωτῆ
τί θὰ γίνη και μ' αὐτοῦς.

Δὲν τοὺς πνέει τὸ κίνησι,
κ' ἔγω, εἶλε Βίκτωρ, κρίνω
πῶς ἀγέμετρον θὰ μείνουν μὴ γὰρ πάντα δυστυχῶς
και τὸ κράτος θὰ κινήται δι' αὐτῶν ὀλοταχῶς.

Εἶδα θαλασσῶν θυέλλας, εἶδα κ' ἑραστῶν τοιαύτας,
κ' ἐφοδῆθην πολὺ πλεόν τοὺς ἑρόντας ἢ τοὺς κούτας.
Εἶδα πυρετοὺς ἐλώδεις, εἶδα πατριωτικούς,
κ' ἐφοδῆθην πολὺ πλεόν τοὺς δευτέρους τοὺς δυσμοίρους...
ἤκουσα παραληροῦντας ἀπὸ θέρμηι μερικούς
κ' ἐφοδῆθην πολὺ πλεόν τῶν πατριωτῶν τοὺς λήρους.

Μπενένοῦτο... τί χρυσὸ σὲ κυκλόνουν Κολονέλοι...
τοὺς ἐλώδεις: βρωμερὰ τοὺς κάνουν ἐλη,
μὰ τοὺς ἄλλους τοὺς δευτέρους,
ποῦ τοὺς κρίνω χειροτέρους,
τοὺς κολλῆς: στὰ κερφγεῖτα
και στὰ τόσα Πρωτανεῖτα
γλωσσόκοπον ἀκαμάτων,
κ' εἶναι πρῶτον συμπετωμὰ τῶν
ἢ ρητορικῆ μακίαι.

Ἐκεραύησε τὸ πᾶν καθὲ τωρινῆς παλάδρας,
κ' ἔγινε παρὰ πάλι
ἴστους προπάτορας μεγάλη,
κ' ἔτυχε νάλλῃς και σὺ μέσα στὴ γιορτῆ τῆς Λαύρας,
κ' εἶδαν θεροὺς κ' αὐτοὶ
κ' ἔγινε μὴ τελετῆ
χάριν Σοῦ πολυτελής,
κ' ἔχασκε λαὸς πολὺς.

Σάββε Σάββε Ρὲ ντ' Ἰτάλια ἔ ντὲ πόπολο ρωμᾶνο,
τώρα λένε πῶς θὰ στείλουν εἰς τὴν Χάγη τὸν Ρωμᾶνο.
Σάββε, Ρέ! Ρετζίκα Σάββε Ι... ντὲ Μινιέρ' ἀλὰ τσιτά,
Βι σκαλοῦταν τοῦ: ἰ κουβρί! Βι σκαλοῦτα λιμπιερτά.

Ἐφερες και τὸν Τίτονι,
ποῦχει τοῦ διαβόλου μάτι,
γὰρ νὰ δῆ τὸ μακαριετόνι
τοῦ δίκου μας διπλωμάτη.

Τὸ Παρτίνονε γκουάριτα κὲ οὖν σικόντο νὸν σαρρά,
μὰ καμάρωσι και σκόνη και τρικουβερ' Ἰλαρά.
Γκουάριτα τάντι μονουμῆντι, γκλωριόζε ριμειπράντζε,
ἰλ Σιμόπουλο μινίστρο ντὲλλε πόββερε Φινάντζε,
ἐντ ἰλ Κόντε Θεοτόκη κὲ λὲ σοῦε γκαλιε πᾶντζε.

Τὸν Παρθενάου κύτταξε κ' ἰδέθηκες ἀνακνήσεις,
ποῦ φέρουν συγχήσεις,
κ' ἂν εἰς τοὺς ἄλλους φαίνονται περικελῆ μνημεῖα,
μὰ στοὺς Ρωμοὺς ἐστῆσι δὲν ἀκύνουν καμμία,
και ρίχνουν βέλη βρογγιῶν τῶν Μωμών ἢ φερῆτραις
εἰς ὄσους στέκουν χάσκοντες ἐμπρὸς σὲ παληοπέτραις.

Κύττα και τὸν Σιμόπουλο, τῆς φτάχιας τὸν Μινίστρο,
ποῦχει γὰρ φέρους οἶστρο,
και σὰν νὰ μὴν τὸν ἔβρισε τὸ μέτρομα τοῦ πλοῦτου
και τῆλλα τὰ πολλὰ,
τὸν βάζει σὲ μπλε

κ' ἔκαينو τακτοκίνητο τοῦ ζωηροῦ παιδιῶ του.

Κ' εἶδα τὸν κύρ' Ἀναργυροῦ μὲ πόνο νὰ ἐκκερῆ
και τέτομα στὸν Πρωθυπουργὸ νὰ κρυφοθύριε ἡ:
Ἐγὼ, ψυχῆ μου, μαρτυρῶ και σπᾶνω τὸ κεφάλι
πῶς τὴν μὴν ἔπρα σήμερα νὰ φέρω μὴ τὴν ἄλλη,
και νὰ γείμω προσπαθὸ τὸ δόξιο τὸ σακκοῦλι
φασοῦλι τὸ φασοῦλι,
και σὺ γωρὶς νὰ μ' ἑρωτῆς:
κάνεις τὸν γαλαντόμο,
και γὰρ παρῆται τὰ πετῆς
ἀλόπητα στὸ δρόμο.

Κ' ἔγω, ψυχῆ μου, γάνομαι γὰρ τῆς γαλαντομίας,
ἀλλ' ὄμως συλλογίζομαι και τῆς οικονομίας,
κ' αὐτὰ τὰ λοῦσα, μὴν ἀμί,

νὰ λείψουμε κι' ἢ φρούσαις...
 ἔμετς δὲν ἔχομε ψωμί
 καὶ θέλομε ζακούσαις.

Καὶ μὴ νομίζης πῶς κανεὶς τρανοὺς θὰ μᾶς νομίση
 γιὰ διακόσιμους τελετῶν,
 κι' ἴτο νομίζω περιττὸν
 νὰ φέρης καὶ τὸν Φονταπτι νὰ μᾶς διακοσμήση.

Κύττα καὶ τὸν Κερκυραῖο,
 τὸν ἱππότη τὸν ὠρατο,
 ἴλλουστρίσιμο χουόμο,
 Κόντε γουαλαντούμο.

Κύττα κάρνα κορυφαίαν,
 ποὺ δὲν ἔρει χωρατάδες,
 καὶ μὲ φλογερὰν ρομφαίαν
 κυνηγεῖ κλεφτοκοτάδες.

Κι' ἔμαθαν' στὸ Βατικάνο, κι' ἔμαθαν καὶ' στ' Ἀσπρομῶντε
 πῶς κλεφτοκοτάδες πῆσαν τὰ κοτόπουλα τοῦ Κόντε,
 καὶ λυώθηκαν' στὰ γέλοια
 τῶν κομμάτων τὰ κοπέλια.

Καλῶς μᾶς ἤλθε, Βασιληᾶ,
 ἢ φύσις ἀναθάλλει,
 κι' ἀρχίζου δλα τὰ πουλιὰ
 νὰ κλαιθοῦν καὶ πάλι.

Ὁ Διάκος μὲ τὰ ράσα του φιλεῖ τὸν Σαμουήλ,
 φλογίζει τὰ κεφάλια καὶ τοῦ Μάρτη φλέγων ἥλιος...
 καλῶς μᾶς ἤλθε, Βασιληᾶ, Βίχτωρ Ἐμμαουήλ,
 ἔδω ποὺ γίνεται τρανοὺς καθεὶς Ἐμμαουήλιος.

Φέρνετς καὶ τὸν Μιραμπέλο γιὰ νὰ δῆ τὰ Ναυτικά,
 τὰ ποτάμια καὶ τῆς Μοίρας καὶ τ' ἀντιτορπιλιὰ.
 Πλὴν ἔς μάθη, Βασιληᾶ μου, κι' ὁ σιγῆρος Μιραμπέλος
 πῶς ἐκτὸς ἐκείνω κι' ἄλλα
 θ' ἀριθάρου πρὸ μεγάλα,
 καὶ προμῶμεν τὴν Δόξαν, τὴν Ἀσπίδα, καὶ τὸ Βέλος.

Μετ' στὸ τόσον μεγαλεῖον
 κι' ἄθλητάδες ἰδὲ Σχολεῖων
 εἰς τὸ Στάδιον ἔκει.

Ὅλοι σκέπτοντ' ἔκει πέρα
 πῶς θὰ πᾶνε μὴν ἡμέρα
 πρῖμα' στὴν Ἀμερικῆ.

Καὶ παρόσκειν ὠραίαν θὰ κυττάγης τῆς Ἀδλῆς,
 ἀλθῆς εὐφροσύνη καὶ φαιδρότητα πολλῆς.

Πλὴν τῆς δράσεως σῆς πρώτης
 ἐνεκρῶθ' ἢ ζωπρότης,
 καὶ σπανίως ποὺ καὶ ποὺ
 πᾶνομε τὴν Ἀλεπού.

Στὴν Ἀκρόπολι κύττα τί φῶς ἔχει
 αἰωνία τοῦ κόσμου τροφῆς,
 κι' εἰς αὐτὰ τὰ περιβλεπτα μέρη
 αὐτοκόττοπος μόνη κι' ἡ Μαίρις.

Μὰ κι' ἔγω σὰν δὲν ἔχω λερτὰ
 μὲ τὰρχατὰ μιλῶ κάπου κάπου,
 καὶ σ' τῆς δόξης τὰ λείψα' αὐτὰ
 κύττ' αὐτὸ τοῦ παλαιοῦ Φιλοπάππου.

Ὁ Ρωμῆος σὶ πῦτα τὰ χρόνια,
 ὅπου βγάξουν Ρωμηοὺς θερμοαίμους,

βλέπει μάγκες ν' ἀρπάξουν κοτρίνας
 καὶ νὰ κάνουν μ' ἔκπεινα πολέμους.

Κάθε γτόπιος διαβάτης καὶ ξένος
 τὰ λιθάρη κυττα τρομακμένους,
 κι' ἔν καμμὰ δυνατὴ' στὸ κεφάλι
 δὲν τοῦ σπρί' ἢ θερμὰ μαγκάρια,
 τοῦτος, πρῆς' ἢ μαγκάρα μεγάλη
 'μπρὸς' στὴν Σάντα νὰ φέρη Μαρία.

Καπιτώλιον εἶναι κι' ἔδω
 μὲ καμμίαν εἰς λόγους φειδώ.
 Δὲν ἀκούς τῶν χηνῶν του τοῦ ἤχους;
 κύτταξὶ τοῦ πῶς κῶβει τὰ πράσσα,
 κι' ἐνθυμήσου τοῦ Ἀδνητῆτος στίχους,
 δηλαδὴ τὸ γκουάρττα εἰ πάσσα.

Καπιτώλιον εἶναι κι' ἔδω
 μὲ καμμίαν εἰς λόγους φειδώ,
 κι' ἔσοι κάνουν τὸν νόμο στραπάτσο
 κι' ἔχουν μάρμαρα τραν' στὴν Κορώνη,
 ρίντι ρίντι, μὸς λένε, Παλάτσο,
 μὲ τὸν κόσμο, ποὺ φόρους πληρώνει.

Καὶ μοναχὸς μου, Βασιληᾶ,
 καὶ μ' ἄλλο μου τὴν φαμελιὰ
 βαρῶ γιὰ σένα τὰ βρολιὰ.

Συγγωρόσέ μου, Βασιληᾶ, τὸ θάρρος ποὺ σοῦ μίλησα,
 τί κρῖμα ποὺ δὲν ἔφερες μαλὶ καὶ τὴν Βασιλισσα.
 Ζήτω τῶν δρῶ θερμῶν λαθῶν ἢ δόξα κι' ἢ φιλία,
 μὰ ζήτω καὶ τοῦ Βίχτωρος, μὲ γεμὰ του καὶ χαρὰ του,
 κι' ἔν Γερουσίαις ἔχγετς καὶ σέτ' στὴν Ἰταλία,
 μὰ Γερουσίαις ἔχομε κι' ἔμετς' στὸν Ζαχαράτου.

Ὁ παλαιὸς ρωμαντισμὸς κι' ἢ ποίησις ἐπέρκοσε
 κι' ἔλος ὁ κόσμος σήμερα νομίζω πῶς ἐγέρασε.
 Ὁνειροπόλοι πᾶ δὲν ζουμὰ βλέπ' ἔδω κι' ἔκει,
 μεγάλην ὄρῃσιν εἰδεῖς κι' ἢ Χαρσοπυλάκη,
 κι' ἀνερχικούς φανταστικούς τασκάνουθιοῦνα,
 καὶ παρ' ἄλλοιον εἰλεψε νὰ πιάσουε κι' ἔμενα.

Σὲ προσφωνεῖ κι' ὁ Φασουλῆς
 δίχως ἀρχὴν καὶ τέλος,
 κι' ὁ λόγος του μακροσκελὲς
 σὰν Καρκαπάνου σκέλος.

Λάμπου τὰ γαλόμια στίβα,
 ξεραθῆκαν τὰ σπαρτά...
 Γαριβάλδη τρεῖς ἰβίδα,
 τρεῖς εἰβίδα λιμπερτά.

Ἐξομῶ κατὰ καθῆκον
 τὸν τῆς Σαβοῖας οἶκου,
 καὶ γι' αὐτὸν τὸν ἐρχομὸ πρὸδικτῆς πανηγυρίως
 κι' ἔπερικ' Ἰταλικαῖς μὲ τὸν Περιάλι σφουρίω.

Βίβα Βέρδη ξερωκίω' μπρὸς εὐ καθε λαοπάνα,
 χαιρετὰ κοντράλας, πρῖμαίς, καὶ φιλὸν τὸν Καοτελλάνο.
 Κι' ἔσοι' μέρας ἔδω πέρα μᾶς καθίσας, Βασιληᾶ,
 μὲ τὸν κύριον Τίττον, ποὺ δὲν ἔχει μακαρπετόνια,
 ἔδωσ' στὸ σπαικτὸ μου χάριν Σοῦ παραγγελιὰ
 νὰ μὴν κάνουν τίποτ' ἄλλο παρὰ μόνον μακαρόνια.

Μπεινενοστο, μπεινενοστο... φέρην μίγδην δλα τᾶπα...
 Π. — Νὰ λοιπὸν γι' αὐτὸν τὸν λόγο πάντα μούτεις καὶ μὴ
 [φράκ.]